

ПРОЛОГ

ПАРИЖ, 1893 РІК

У фешенебельному п'ятому окрузі, що простягнувся вздовж річки Сени, стояла Елоді біля свого візочка з квітами й спостерігала за парами, які прогулювалися, тримаючись за руки. «Кохання — не для мене», — міркувала вона. О, так, вона могла б мати друга. Можливо, хлопця, який возить візок із морозивом. Або фермера. Сажотруса. Або ж одного з парубків, які за ринком чистять чоботи заможним чоловікам. Але ні. Вона глибоко зітхнула й зірвала зів'ялий листок з однієї з півоній, що стояли у діжці з водою. Підвівши очі, вона побачила Люка Дюмона, графа Овернського, капелюх якого височів серед юрми. Він переходив бруковану дорогу й зустрівся з дівчиною поглядом, спритно ухилившись від карети, запряженої кіньми.

Граф часто підходив до її візочка, щоб купити квіти для своєї дружини, Марселіни. Її сувора постава, щільно стиснуті губи й сердиті очі утворювали дивний контраст поряд із його добродушною зовнішністю. І тому Елоді іноді уявляла, як воно бути графинею, його графинею. Вона часто заглядала у вікна графського особняка, розташованого на протилежному

боці вулиці, та міркувала, яке життя вирувало в його стінах.

— Добридень, — сказав їй Люк і трохи підняв капелюха.

— Добридень, — відповіла Елоді, дещо схвильована його присутністю. — Вам, як завжди, букет для графині?

Як торговець чаєм має власну суміш сортів, або ресторатор може пригостити вас своєю фірмовою стравою, так і Елоді вміла скласти букет особливим чином. Він був створений із квітів виключно зелених відтінків — майорів, хризантем і рідкісних троянд кольору пастельного лайма, від яких перехоплювало подих. Такий букет вона складала лише раз на день і тримала його в глибині візочка, залишаючи саме для Люка.

Він загубився в її очах і відповів не одразу.

— Вони зелені, — раптом сказав він.

Розгублена Елоді похитала головою.

— Ваші очі.

Вона усміхнулася.

— Так.

— Красиві очі.

— Дякую, месє.

— Кличте мене Люк. — Він витримав паузу. — Чи можу я дізнатися ваше ім'я?

— Елоді.

— Елоді, — повторив він, розглядаючи квіти. Його погляд зупинився на гравіюванні на краю візочка.

— Чому тут ці слова? — спитав він, вказуючи на напис. — *Amour vit en avant*.

«Кохання продовжує жити». Це були останні слова її матері перед смертю, напуття для Елоді. «Не відвертайся від любові, люба доню, — говорила вона крізь сльози. —

Не зачерствій серцем, як це трапилося зі мною. Бережи любов у своїй душі. Відкрийся їй, коли вона прийде, навіть якщо обставини здаватимуться неможливими. Довірся їй. І не бійся помилитися. Бо навіть якщо так станеться, кохання продовжить жити, — матір поклала руку на своє слабке серце. — Воно житиме ось тут. Любів не вмирає. Вона живе».

— Це слова моєї матері, вони втішають мене, — сказала Елоді. — Вони направляють мене.

Люк усміхнувся.

— Я б хотів придбати квіти.

Дівчина кивнула.

— Можливо, невеличкий букетик, месє? Щось із...

— Я б хотів придбати всі квіти у вашому візочку.

Вона похитала головою.

— Ви жартуєте...

— Я серйозно.

— Але що ви робитимете з такою кількістю квітів? — спитала вона з усмішкою. Того дня в її візочку були сотні квітів. Пацінти, троянди, матіоли та запашні літні півонії.

— Я хочу придбати їх для вас, — сказав він.

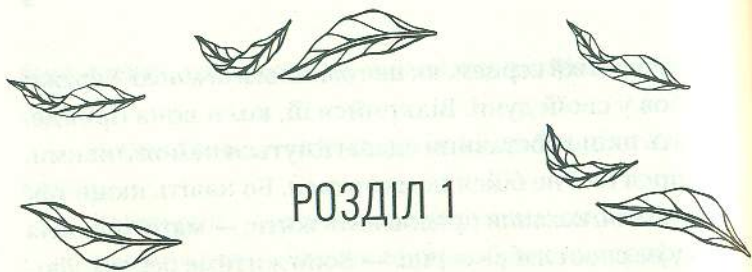
— Для мене? — приголомшено спитала Елоді.

— Для вас, — відповів граф, — щоб ви могли сьогодні не працювати й прогулялися Парижем, насолоджуючись сонцем. — Він вклав їй у руку пачку банкнот. — Прогуляєтеся зі мною?

Женев'єва, ще одна квіткарка й подруга Елоді, спостерігала за тим, що відбувається поодаль.

— Йди, — з усмішкою сказала вона. — Я нагляну за твоїм візочком.

— То як? — спитав Люк, простягнувши Елоді руку. В неї не залишилося вибору. Вона прийняла її.

РОЗДІЛ 1

2021 ПАЙК-СТРІТ, КВАРТИРА 602, СІЕТЛ
24 ГРУДНЯ 2012 РОКУ

Намагаючись у вестибюлі будинку відімкнути пошто-ву скриньку, я притримала Сема, свого золотистого ретривера. Консьерж Бернард відірвався від сортування посилок і став на коліна біля Сема, щоб почухати йому за вухами.

— Доброго ранку, Джейн, — сказав він, підвівши на мене погляд з усмішкою. — Ти чула? Сьогодні сніжити-ме. Випаде щонайменше десять сантиметрів.

Я зітхнула. Ми ніколи не доставимо квіти вчасно, якщо на дорогах буде ожеледиця. Я дістала зі скриньки стосик листів та різдвяних листівок і підійшла до вікон, прикрашених різнобарвними вогниками. Сем тим часом обнюхував різдвяну ялинку в кутку. Я оглянула Пайк-плейс. Ринкова площа тільки-но прокидалася. З труби пекарні «Мерривезер», розташованої нижче кварталом, здіймався дим. Торговці свіжою рибою пританцьовували на бруківці біля своїх лотків. Купка допитливих туристів із парасолями в руках (туристи *завжди* носять із собою парасолі) зупинилася на протилежному боці вулиці, щоб сфотографуватися. Вони злякали мартина,

який сидів на дорожньому знаку. Птах із роздратованим криком полетів геть.

— Онде снігові хмари, — сказав Бернард, кивнувши на вікно.

— Звідки ви знаєте?

— Ходи сюди, — сказав він і вийшов крізь подвійні двері надвір. Я рушила за ним. — Дозволь мені дати тобі невеличкий урок щодо хмар.

Я відчула дотик крижаного повітря до обличчя, вдихнула аромат меленої кави та морської води, запашний і солоний водночас. Сіетл. Сем очікувально виляв хвостом, коли перехожий простягнув руку, щоб привітатися з ним.

Бернард показував на небо.

— Бачиш їх? Це перисто-шарові хмари.

— Перисто... які?

Консьерж усміхнувся.

— Ці хмари є провісниками хуртовини. Подивись, які вони тоненькі й хвилясті, наче сніг, що випав.

Я із цікавістю розглядала їх, ніби вони могли містити повідомлення, написане метеорологічними ієрогліфами. Можливо, я зможу розшифрувати мову хмар, якщо дивитимусь на них досить довго.

— А тепер подивися далі, за перешийок, — сказав Бернард і вказав на далекі хмари, що нависли над затокою Елліотт. — Це снігові хмари, що насуваються. Вони важчі, темніші, — він зробив паузу й підніс руку до вуха. — Прислухайся. Чуєш?

Я похитала головою.

— Що саме?

— Якесь незрозуміле затишшя, — пояснив він. — Усі звуки наче приглушені.

Сем увівся на тротуарі біля моїх ніг.

— Гадаю, що ви маєте рацію. Ранок напрочуд тихий, — мовила я і знову підвела очі до неба, але цього разу подивилася уважніше. — Ви коли-небудь бачили щось у хмарах? Фігури? Обличчя?

Він усміхнувся.

— Звичайно. Але те, що я бачив, може відрізнятись від того, що бачиш ти. У цьому хмари оманливі.

Бернард надовго замовк.

— Гадаю, вони показують нам те, що ми хочемо бачити.

Він мав рацію. Я саме дещо побачила, і це мене налякало. Я струснула головою.

— Тож я не скажу вам, що бачила, бо ви сміятиметеся з мене.

Бернард злегка усміхнувся.

— А що бачите ви? — запитала я.

— Сендвіч зі смаженою яловичиною, — сказав він з усмішкою, а потім потягнувся до кишені. — Ох, ледь не забув. Це тобі, — він простягнув мені рожевий конверт. — Листоноша випадково залишив це в поштової скриньці місис Кляйн.

— Дякую, — сказала я і сунула листа в кишеню. Решту пошти я поклала до сумочки. Це були здебільшого небажані різдвяні листівки. Ідеальні, щасливі, усмінені сім'ї позували на камеру. Чи варто говорити про оманливість хмар?

— Веселого Різдва, — сказав Бернард, коли Сем почав тягнути повідець.

— І вам веселого Різдва, — відповіла я. Слова луною віддалилися в моїй голові. *Веселого Різдва*. Я не відчувала радості. Щоправда, як і завжди у цю пору року.

Ми з Семом повернули за ріг, і я кивнула Мелу, власникові газетного кіоску на Пайк-плейс. Він підморгнув і показав на омелу, що звисала з тенту.

— Як щодо того, щоб поцілувати старого Мела?

Я вдала із себе сором'язливу й самовдоволено усмінулась. Мел насупився.

— Навіть напередодні Різдва?

Я нахилилась і швидко чмокнула його в щоку.

— Ось так. — Я усмінулася. — Тепер ви задоволені?

Він схопився за щоку та розіграв параліч, що сковував обличчя.

— Найкращий день у моєму житті, — сказав він.

Мелові було десь сімдесят, і сорок років або навіть більше він продавав газети в кіоску. Цей приземкуватий лисий чоловік з пивним животиком фліртував із кожною жінкою на ринку, а щовечора повертався до своєї крихітної квартири, розташованої за два квартали звідси, вище на пагорбі, де він мешкав сам.

— Моя Адель любила Святвечір, — сказав він. — Любила омелу. На Різдво в нас завжди було справжнє свято — печеня, ялинка і вогники.

Я поклала руку на його рукав. Хоча його дружина померла вісім років тому, Мел говорив про неї так, ніби уранці вони разом снідали.

— Я знаю, що ви тужите за нею.

Він глянув на хмари. Цікаво, що він у них бачить?

— Кожен проклятий день, — пробурчав він.

Я побачила сум у його очах, але вираз його обличчя одразу змінився, коли до кіоску підійшла жінка, можливо, років сімдесяти. Вона була високого зросту й височіла над Мелом, немов Колумбійський центр над Форт-енд-Пайк Білдіні. Жінка мала сріблясто-сиве волосся